

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/109/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110245665
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1110245665.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: European American Investment Bank AG, Wallnerstrasse 4, 1010 Viedeň, Rakúsko, zastúpený: Ružička Csekes s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Vysoká 2/B, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Národná rada Slovenskej republiky, Námestie A. Dubčeka 1, Bratislava, zastúpenému ROWAN LEGAL s.r.o., so sídlom Námestie slobody 11, Bratislava, IČO : 35 869 500, o zaplatenie 131.400.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27. januára 2016, č. k. 19C/213/2010-578, jednohlasne (pomeroch hlasov 3:0) takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvého stupňa sa potvrdzuje.

Navrhovateľovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa nepriznal odporcovi náhradu trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 96 ods. 1 a 3, § 142 ods. 1, § 146 ods. 2 a § 151 ods. 1 a 4 zák.č. 99/1963 Zb. v platnom znení (ďalej „O.s.p.“) a vecne nepriznaním trov konania odporcovi titulom neuplatnenia nároku na náhradu trov konania a neúčelnosťou uplatnených trov právneho zastúpenia.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa poukázal na písomné späťvzatie návrhu bez uvedenia konkrétneho dôvodu, čo z procesného hľadiska nepochybne zakladá zavinenie navrhovateľa na zastavení konania, ktorá situácia si vyžaduje aplikáciu ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., z ktorého vyplýva povinnosť navrhovateľa nahradiť trovy konania procesne úspešnému odporcovi. Uviedol, že na priznanie tohto zákonného nároku, však nebola splnená zákonná podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 151 ods. 4 O.s.p., a to podanie návrhu na rozhodnutie o trovách konania do vydania rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. V prejednávanej veci sa konanie skončilo uznesením o zastavení konania zo dňa 24. 3. 2015, a toto sa nevyhlasuje verejne. Návrh odporcu nepodal napriek tomu, že právny zástupca odporcu vo svojom vyjadrení k návrhu, doručenom súdu dňa 1. 3. 2012, žiadal najmä podanie navrhovateľa označené ako návrh na začatie konania a návrh na prerušenie konania, odmietnuť, teda žiadal vydať konečné rozhodnutie vo veci. Návrh na náhradu trov konania nebol podaný ani počnúc dňom 6. 11. 2013, kedy odporca udelil plnú moc novému právnenému zástupcovi (čl.485). Pôvodný právny zástupca odporcu E.. Y. mal plnomocenstvo časovo obmedzené. K argumentácii odporcu, že mu postupom súdu prvého stupňa bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže o späťvzati návrhu nemohol vedieť, v konaní bola doposiaľ riešená len procesná otázka a vec nebola meritórne prejednaná, preto nemal priestor pre vyjadrenie vo veci samej, ktorým by bol aj návrh na zamietnutie návrhu a priznanie trov konania súd prvého stupňa uviedol, že zo žiadnych ustanovení O.s.p. nevyplýva povinnosť súdu vyzývať odporcu na uplatnenie nároku na náhradu trov konania v súvislosti so späťvzatím žalobného návrhu, pokiaľ k takému úkonu dôjde pred otvorením pojednávania vo veci samej, tak ako bolo aj v predmetnej právnej veci. Navrhovateľ je osobou disponujúcou s konaním, a do momentu otvorenia pojednávania vo veci samej môže konať bez akejkoľvek súčinnosti s odporcom. Na

možnosť späťvzatia návrhu by preto protistrana mala v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania brať vždy zreteľ, najmä pokiaľ je právne zastúpená (§ 96 ods. 3 O.s.p.). Poukázal na ustanovenia O.s.p. (najmä § 151 ods. 1 a ods. 4 O.s.p.), z ktorých jasne vyplýva účastníkovi konania povinnosť podať návrh na náhradu trov konania, keďže konanie o náhrade trov vrátane trov právneho zastúpenia, je konaním návrhovým. Odporca bol takmer počas celého trvania súdneho konania zastúpený advokátom, preto znalosť ustanovení O.s.p. sa u neho prezumuje a poučovacia povinnosť súdu o procesných právach týmto odpadá. Uviedol i to, že odporca bol súdom riadne vyzvaný na vyjadrenie sa k návrhu, ktorý mu bol spolu s výzvou doručený a bolo len vecou odporcu a jeho právneho zástupu, ktoré skutočnosti, námietky, návrhy, atď. do svojho písomného vyjadrenia k žalobnému návrhu pojme, ako aj to, či si pre prípad úspechu v konaní uplatní nárok na náhradu trov právneho zastúpenia z vlastnej iniciatívy. Keďže odporca žiadal vo svojom vyjadrení postupom podľa § 43 ods. 2 O.s.p. návrh odmietnuť, v tejto súvislosti mu nič nebránilo trovy právneho zastúpenia si uplatniť, a to práve pre prípad vydania rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Súd prvého stupňa doplnil, že nárok na náhradu trov konania si odporca mohol uplatniť aj v ďalších podaniach adresovaných súdu, do momentu vydania rozhodnutia o zastavení konania.

V súvislosti s účelnosťou odporcom uplatnených trov konania v celkovej výške cca 2.200.000 eur súd prvého stupňa pre úplnosť poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03 z 9. septembra 2004 v kontexte s organizačnou štruktúrou Kancelárie NR SR zverejnenou na internetovej stránke tejto inštitúcie, z ktorej vyplýva, že odporca disponuje Odborom právnych služieb a verejného obstarávania, ako aj Odborom legislatívy a aproximácie práva, teda je personálne spôsobilý zabezpečiť si zastupovanie v predmetnej právnej veci z vlastných zdrojov.

Súd prvého stupňa ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nespochybnuje názor odporcu o možnej šikanóznosti žalobného návrhu, najmä z pohľadu výšky uplatneného nároku na odškodnenie vyčísleného bez odkazu na akýkoľvek relevantný dôkaz, ako aj z pohľadu existencie príčinnej súvislosti medzi uplatneným odškodnením a ním namietanou protiústavnosťou ZOZP č. 581/2008 Z.z. v spojitosti s novelou ZOZP č. 594/2007 Z.z. (vyslovenou v Náleze Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 3/09 zo dňa 26.01.2011) napriek tomu, že v čase podania žaloby (22.11.2010) už mali podnikateľské subjekty účtovný rok 2008 a 2009 uzatvorený, preto prípadná výška škody akcionára za tieto účtovné obdobia v príčinnej súvislosti so zásadnou zmenou legislatívy spojenou s tvorbou a požitím zisku zdravotnej poisťovne, by už mala byť navrhovateľovi známa, samozrejme za predpokladu, ak by mu nejaká vznikla. Z týchto dôvodov sa súd prvého stupňa nemohol stotožniť s názorom odporcu o mimoriadnej zložitosti preskúmvanej právnej veci.

Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, ktorý pre nesprávne právne posúdenie veci a odňatie možnosti konať pred súdom žiadal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmeniť tak, že odvolací súd navrhovateľovi uloží povinnosť zaplatiť odporcovi trovy prvostupňového konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 2.053.577,74 eur, do troch dní od právoplatnosti uznesenia a súčasne odporcovi prizná aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 157.972,21 eur. Prvostupňovému súdu v odvolaní vytkol, že v odôvodnení svojho rozhodnutia zaujal stanovisko o nepodaní návrhu na priznanie náhrady trov konania a že jeho postupom nebola odporcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Odporca uviedol, že nárok na náhradu trov konania si uplatnil, keď v zmysle aplikovateľnej právnej úpravy k uplatneniu nároku na náhradu trov konania, môže dôjsť kedykoľvek počas konania (t.j. nie výhradne pri prvom úkone vo veci) a Občiansky súdny poriadok v žiadnom zo svojich ustanovení, najmä v ust. § 151 ods. 1 výslovne neurčuje lehotu, dokedy tak môže účastník konania urobiť. Odporca argumentoval, že v odvolaní voči pôvodnému uzneseniu (odvolanie z 14. 4. 2015) si trovy konania uplatnil a v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov zároveň pristúpil aj k ich vyčísleniu; takéto uplatnenie trov konania v rámci odvolania považoval za dostatočný návrh na ich priznanie. Uviedol, že zrušením pôvodného uznesenia sa vec vrátila prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, z dôvodu zrušenia výroku o náhrade trov konania odvolacím súdom. Prvostupňový súd mal pri rozhodovaní v časti o trovách konania vychádzať z právneho stavu existujúceho v čase vydania rozhodnutia, keď mal prihliadnuť na stav veci v čase rozhodovania o trovách konania po tom, ako bol výrok týkajúci sa trov konania odvolacím súdom zrušený a vec vrátená prvostupňovému súdu na rozhodovanie. Uvedenú argumentáciu mal prvostupňový súd uplatniť aj z toho dôvodu, že týmto postupom by bolo napravené pôvodné znemožnenie efektívneho uplatnenia jeho návrhu, vzhľadom na nemožnosť predvídať späťvzatie návrhu i vzhľadom na skutočnosť, že nárok navrhovateľa bol

odmietnutý v rozhodcovskom konaní a prvostupňový súd ostal navrhovateľovi ako jediné fórum, na rozhodnutie o jeho nárokoch. K argumentácii súdu o neúčelnosti uplatnených trov konania zo strany odporcu, vzhľadom na jeho dispozíciu odborom právnych služieb a verejného obstarávania, ako aj odborom legislatívy a aproximácie práva poukázal na ust. § 24 O.s.p. a vyjadril názor, že takýmto prístupom súdu by z možnosti priznania náhrady trov konania boli vylúčené aj napr. všetky obchodné spoločnosti, ktoré majú vlastné právne oddelenia, alebo fyzické osoby, ktoré majú ukončené právne vzdelanie, nakoľko je možné tvrdiť, že rovnako disponujú odborne spôsobilým právnym aparátom a vedomosťami.

Odvolateľ nesúhlasil aj s názorom súdu prvého stupňa o tom, že vec nebola zložitá, nakoľko fakt že škoda nebola navrhovateľom preukázaná v rámci návrhu na začatie konania neznamena, že by k jej vyčísleniu nedošlo v jeho priebehu. Navrhovateľ už priamo v návrhu na začatie konania požiadal o prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho medzinárodného investičného rozhodcovského konania podľa Dohody o podpore a ochrane investícií uzatvorenej s Rakúskou republikou, v rámci konania bola riešená otázka práva Európskej únie, konkrétne otázka predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ, pričom sa jednalo o špecifickú a zložitú otázku o náhradu škody vo výške, ktorá by v prípade priznania predstavovala významný zásah do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť, s poukazom na správne vyhodnotenie súdu prvého stupňa, o možnosti odporcu kedykoľvek uplatniť právo na náhradu trov konania, čo však neurobil. Poukázal na viac ako 10 podaní odporcu počas sporu trvajúceho takmer 5 rokov a na uznesenia NS SR 5 Sžo 54/2010 a 1 Sžr/38/2011, odkazujúce na rímsko-právnu zásadu „vigilantibus iura scripta sunt,“ podľa ktorej je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne. S odkazom na ust. § 151 ods. 1 O.s.p. poukázal na to, že nárok na náhradu trov konania nemôže byť uplatnený neskôr ako sa súd stane viazaný svojím rozhodnutím. Odporca však nárok na náhradu trov konania prvýkrát uplatnil až vo svojom prvom odvolaní proti uzneseniu o zastavení konania zo dňa 24. 3. 2015, čiže až po tom, ako sa prvostupňový súd stal viazaný svojím rozhodnutím, ktorému odporca vytyka, že mu ním nebola priznaná náhrada trov konania (o ktorú nikdy nežiadal). Navrhovateľ uviedol, že je vylúčené, aby trovy prvostupňového konania boli uplatnené v odvolaní alebo počas odvolacieho konania. Poukázal i na to, že Okresný súd Bratislava I pred vydaním napadnutého uznesenia nemal povinnosť oboznamovať odporcu so späťvzatím návrhu na začatie konania, nakoľko aj jeho prípadný nesúhlas so späťvzatím návrhu by bol v súlade s ustanovením § 96 ods. 3 O.s.p. neúčinný, keďže k späťvzatiu došlo ešte pred prvým pojednávaním vo veci. K otázke zavinenia zastavenia konania navrhovateľ uviedol, že to bol práve odporca, ktorý na základe pozitívneho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. 01. 2011, PL. ÚS 3/09 zmenil právny predpis, ktorého prijatie bolo dôvodom pre iniciovanie predmetného konania zo strany navrhovateľa a ktorý Ústavný súd Slovenskej republiky vyhlásil za protiústavný. Okrem toho dodal, že odporca sa do dnešného dňa ani žiadnym právne relevantným spôsobom nevyjadril k meritórnym skutočnostiam uvádzaným v návrhu na začatie konania a všetky jeho právne podania smerovali len k prerušeniu konania a teda mali len procesný charakter.

Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 4 O.s.p. ak sa rozhodnutie, ktorým sa konanie končí nevyhlasuje a bol podaný návrh na rozhodnutie o trovách, súd vyzve účastníka na vyčíslenie trov do troch pracovných dní od doručenia výzvy. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p. ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

O povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh, spravidla v rozhodnutí ktorým sa konanie končí. Rozhodnutie o náhrade trov konania skončeného zastavením (pri procesnom zavinení) upravuje ustanovenie § 146 ods. 1 a 2 O.s.p.. Rozhodnutie podľa všeobecného ust. § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. prichádza do úvahy len v prípadoch, kedy nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ods. 2 uvedeného ustanovenia, ktoré je svojou povahou špeciálnou úpravou k ods. 1 § 146 O.s.p.. V prípade späťvzatia návrhu na začatie konania v zásade platí, že zastavenie konania zavinil navrhovateľ, ktorého preto bude zaťažovať náhrada trov konania (§ 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.). Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca (§ 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.).

V danej veci z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa uznesením zo dňa 24.3.2015, č.k. 19 C 213/2010 - 527 podľa ust. § 96 O.s.p. zastavil konanie pre späťvzatie návrhu na začatie konania, ktorým sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal náhrady škody vo výške 131.400.000 eur s príslušenstvom. V rozhodnutí súčasne vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (§ 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

O odvolaní odporcu podanom proti výroku o trovách konania označeného uznesenia rozhodol Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 14.7.2015, č.k. 7Co/363/2015-555 a uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa trov konania zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa uložil opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania, riadne, presvedčivo a v súlade s požiadavkami kladenými na odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa 157 ods. 2 O.s.p. ho odôvodniť, najmä so zreteľom na zásady rozhodovania o náhrade trov konania, ktoré skončilo zastavením (§ 146 O.s.p.), za zohľadnenia zásady zavinenia za zastavenie konania. Vyslovil názor, že ak by odporcovi vzniklo v zmysle ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. právo na náhradu trov konania, rozhodne o ňom v závislosti od toho, či si odporca nárok na náhradu trov (prvostupňového) konania uplatnil najneskôr do vydania rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Súdu prvého stupňa uložil aj povinnosť v odôvodnení rozhodnutia sa vysporiadať aj s argumentáciou účastníkov prezentovanou v odvolacom konaní vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov konania, s ktorou sa pre nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a zásadu dvojínštančnosti konania nemohol zaoberať odvolací súd.

Na základe uvedeného je možné uzavrieť, že v prejednávanom prípade zobral navrhovateľ návrh na začatie konania späť bez uvedenia konkrétneho dôvodu, čo z procesného hľadiska nepochybne zakladá jeho zavinenie na zastavení konania a čo je rozhodné z hľadiska aplikácie ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., pri náhrade trov konania. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na to, že rozhodovanie o náhrade trov konania je konaním návrhovým, na ktoré sa taktiež vzťahuje dispozičná zásada, tzn. disponovanie s podaným návrhom zo strany účastníkov súdneho konania až do právoplatného rozhodnutia vo veci, teda do rozhodnutia o uplatnenom nároku na priznanie trov právneho zastúpenia, ako procesnej garancie realizovateľnosti práva účastníka súdneho konania. Rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania je kogentne podmienené procesnou aktivitou účastníkov konania, a to uplatnením nároku na ich priznanie a ich vyčíslenie. Táto povinnosť bola do Občianskeho súdneho poriadku zavedená novelou č. 428/2004 Z.z. účinnou od 1. 10. 2004, podľa ktorej súd o náhrade trov konania rozhoduje na návrh účastníka a v prípade jeho zastúpenia advokátom, aj jeho povinnosť vyčísliť navrhnutú náhradu trov konania v lehote troch pracovných dní. Táto zmena zákona znamená pre účastníka, že sa vo vlastnom záujme o svoje procesné práva musí postarať, vrátane podania návrhu na priznanie náhrady trov konania a aj ich vyčíslenia. Priznanie náhrady trov

konania treba navrhnuť spravidla pred rozhodnutím vo veci samej, aj spolu s výrokom o náhrade trov konania. Potom len samotná skutočnosť, že odporca nemohol vopred predvídať spôsob a predčasnosť ukončenia súdneho konania, mu nebránila uplatniť si návrh na priznanie trov konania ešte pred právoplatným skončením konania, t.j. v ktoromkoľvek jeho procesnom podaní. Túto jeho povinnosť by pokryla aj stručná požiadavka žiadosti o priznanie trov, s účinkami zatiaľ nešpecifikovaného, ale relevantného návrhu na priznanie náhrady trov konania. Uvedené platí o to viac, že odporca bol v konaní zastúpený advokátom, ktorý si musel byť vedomý sankcie spojenej s nepodaním návrhu na náhradu trov konania. Daný striktný výklad zákona rozhodne nemôže byť sanovaný ani uplatnením a vyčíslením náhrady trov konania v odvolacom konaní (v rámci odvolania odporcu zo dňa 14.4.2015 podaného proti uzneseniu súdu zo dňa 24.3.2015, č.k. 19C/213/2010-527, ktoré bolo odvolacím súdom zrušené) tak ako si ho arbitrárne vyložil odporca.

Aj z tohto dôvodu odvolací súd vníma argumentáciu odporcu prezentovanú v odvolaní len ako účelovú. Odvolací súd v tomto prípade rovnako ako navrhovateľ odkazuje na rímsko - právnu zásadu vyjadrenú napr. aj v uznesení NS SR 1 Sžr/38/2011, 5 Sžo 254/2010,: „vigilantibus iura scripta sunt ,“ t.j. „práva patria len bdelym,“ pretože brániť a starať sa o svoje práva je predovšetkým a bez výnimky vecou ich nositeľov. Táto zásada je aktuálna aj pri využívaní procesných ustanovení zákona.

Ako teda vyplýva z uvedeného a z ustanovenia § 151 ods. 1 O.s.p., priznanie náhrady trov právneho zastúpenia účastníkovi konania je viazané na splnenie si subjektívnej povinnosti advokáta uplatniť a vyčíslieť včas trovy právneho zastúpenia a nie od svojoľve súdu. Preto nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia odporcovi z dôvodu porušenia, resp. nesplnenia si subjektívnej povinnosti advokátom účastníka konania (hmotnoprávny vzťah), nemožno ponímať ako sankciu súdu voči účastníkovi konania (procesný vzťah), resp. ako svojoľné rozhodnutie porušujúce právo účastníka konania (napr. II. ÚS 206/2008).

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd považoval za nadbytočné zaujímať stanovisko k účelnosti trov právneho zastúpenia, podľa odôvodnenia uznesenia súdu prvého stupňa i odvolacích námietok odporcu. Tieto bez splnenia základného predpokladu na ich priznanie, kogentne uloženého zákonom, a to podania návrhu na ich priznanie v danom prípade podľa špeciálnej úpravy, zakotvenej v ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., odporcovi priznané neboli, čím preskúmvanie hľadiska ich účelnosti stratilo opodstatnenie.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vzhľadom k uvedenému ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní plne úspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko si ju neuplatnil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.